

รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชน
ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร*
An Academic Institutionalization Management Model of Private
Basic Education Institutions by Benchmarking Utilization
In the Bangkok Metropolitan Area

วารภรณ์ แผ่นทอง¹

บทคัดย่อ

บทความนี้รายงานการวิจัยแบบผสมเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร และเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม จากผู้บริหารสถานศึกษาจำนวน 253 โรงเรียน และแบบสัมภาษณ์จากผู้บริหารสถานศึกษาเพื่อใช้ในการเทียบเคียงสมรรถนะจำนวน 3 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า (1) ความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตรได้ประเด็นสำคัญคือ การมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องและยึดผลการพัฒนาผู้เรียนเป็นที่ตั้ง ด้านการจัดการเรียนการสอนได้ประเด็นสำคัญคือ งบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ ทีมงานบริหารเพื่อความเป็นสถาบันทางวิชาการ และการสร้างสรรค์องค์ความรู้ใหม่ๆ ในทางวิชาการ ด้านการนิเทศภายในได้ประเด็นสำคัญ คือ มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ มีความรับผิดชอบในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน ด้านการวัดและการประเมินผลได้ประเด็นสำคัญคือ พัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้ได้ตามเป้าประสงค์ของการปฏิรูปการศึกษา ในทศวรรษที่สอง การแสวงหาข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์สูงสุด (2) ได้รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร แบบ PRAGMATIC 4 ด้าน คือ หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร การนิเทศภายในการจัดการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผล (3) รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร แบบ PRAGMATIC และคู่มือการใช้รูปแบบ มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในภาพรวมอยู่ในระดับดี

คำสำคัญ: สถาบันทางวิชาการ, สถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชน, การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร

¹นักศึกษาระดับปริญญาโทศึกษาศาสตร์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

E-mail: wara.2012@hotmail.com

*เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2555

อาจารย์ที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์ ดร. ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์

Abstract

The research objectives are: to study the academic institutionalization for the private basic education school in Bangkok Metropolis by benchmarking utilization; develop the academic institutionalization model for the private basic education school in Bangkok Metropolis; Improve the academic institutionalization model for the private basic education school in Bangkok Metropolis. The research is divided into three stages based on the stated objectives. The findings indicate the following: (1) The results of the academic institutionalization for the private basic education school in Bangkok Metropolis by benchmarking utilization are as follows: curriculum and curriculum management are determined based on the fundamental factors of the participation of all parties involved and focused on learner-centered ability. Teaching and learning management are determined based on funding and materials, the administrative team fulfilling its role as an academic institution and the development of new academic knowledge. Internal orientation is determined based on having a positive attitude towards the profession and the responsibility for education management in order to develop the learners' potential. Assessment and evaluation are determined based on developing the learners' potential to achieve the target goal of Educational Reform in the Second Decade and searching for the most beneficial information. (2) The administrative style of the academic institutions is PRAGMATIC, covering the four aspects of the role of academic institutions, namely, curriculum and curriculum management, internal orientation, teaching and learning management, and assessment and evaluation. (3) The PRAGMATIC style of administration for the private basic education in Bangkok Metropolis and the manual for its implementation are appropriate and good as a whole.

Keywords: benchmarking utilization, Bangkok metropolitan area

ความนำ

การบริหารสถาบันทางวิชาการในโรงเรียนเป็นงานหลักงานหนึ่งของผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องมีทักษะการบริหารสถาบันทางวิชาการ มีความรอบรู้ มีความเข้าใจ รู้จักใช้จิตวิทยา ใช้เทคนิคในการปกครองบังคับบัญชา และใช้คุณธรรมประกอบการบริหารสถานศึกษา เพราะโรงเรียนเป็นสถาบันการศึกษาที่สำคัญที่สุด ที่ได้นำนโยบายทางการศึกษาไปปฏิบัติ ความสำเร็จหรือล้มเหลวในการจัดการศึกษาในโรงเรียน ความหวังอนาคตของผู้เรียนหรือเยาวชนจึงฝากไว้ที่ครูและผู้บริหาร

สถานศึกษา จะเห็นว่าการบริหารสถาบันทางวิชาการเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนา ทุกๆ ด้าน แม้การศึกษาจะมีหลักสูตรดีเพียงใด หากขาดผู้บริหารสถานศึกษาที่มีทักษะการบริหารสถาบันทางวิชาการ หลักสูตรเหล่านั้นก็ย่อมไม่เกิดผล การพัฒนาการศึกษาจะบรรลุเป้าหมายไม่ได้ ถ้าขาดการพัฒนาทักษะการบริหารสถาบันทางวิชาการ ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษา จึงเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาการศึกษาพัฒนาคน เป็นตัวจักรสำคัญในการสร้างสรรค์สังคมให้เจริญก้าวหน้า เป็นผู้ให้ทั้งด้านวิชาการ ด้านความประพฤติปฏิบัติคนให้เป็นพลเมืองดี เป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคม

การพัฒนาการบริหารสถาบันทางวิชาการเป็นกระบวนการหนึ่งในการบริหารงานวิชาการ ซึ่งนักศึกษามักจะมองคุณภาพการศึกษาใน 3 มิติ คือ (1) มิติคุณภาพด้านทรัพยากรที่ใช้ในการจัด การเรียนการสอนรวมถึงคุณภาพของครู (2) มิติคุณภาพด้านการจัดการเรียนการสอน (3) มิติคุณภาพด้านผลผลิต (คู่มือการประเมินสถานศึกษาเพื่อรับรางวัลพระราชทานระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา, 2550, หน้า 1) เพื่อส่งเสริมสนับสนุนการเรียนการสอนให้บรรลุจุดมุ่งหมายตามหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีขอบเขตของการบริหาร ได้แก่ การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลและเทียบโอนผลการเรียน การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา การพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษาการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ การนิเทศการศึกษา การแนะแนวการศึกษา การพัฒนาระบบ การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา การส่งเสริมความรู้ด้านวิชาการแก่ชุมชน การประสานความร่วมมือในการพัฒนาวิชาการกับสถานศึกษาอื่น และการส่งเสริมและสนับสนุนงานวิชาการแก่บุคคลครอบครัว องค์กร หน่วยงานและสถาบันอื่นที่จัดการศึกษา โดยทั้งหมดเป็นไปเพื่อให้ผู้เรียนเป็นคนเก่งดี และมีความสุขในการเรียนรู้และการใช้ชีวิต ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษา จึงจำเป็นต้องมีทักษะการบริหารสถาบันทางวิชาการให้ได้สัมฤทธิ์ผลตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษา และการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งผลให้เกิดการปฏิรูปผู้เรียน หลักสูตร ครูผู้สอน กระบวนการจัดการเรียน การสอน การวิจัย และการวัดผลประเมินผล ได้ตามมา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 หน้า 33-34)

สถานศึกษาเอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาควบคู่กับภาครัฐมาโดยตลอด เกือบทุกประเภท ทุกระดับ ตั้งแต่ปี พ.ศ 2461 เป็นต้นมา โดยการบริหารจัดการด้านการเรียนการสอนและ การพัฒนาครูนั้นได้ทำการพัฒนาอยู่เสมอ ปัจจุบันเอกชนมีแนวโน้มในการจัดการศึกษา มากยิ่งขึ้น โดยศึกษาได้จากจำนวนนักเรียนในสถานศึกษาเอกชนในระบบโรงเรียนที่เพิ่มมากขึ้นทุกปี จากรายงานของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

ในปีการศึกษา 2548-2552 มีจำนวนร้อยละ ของนักเรียนในระบบของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญเพิ่มขึ้นดังนี้ 14.5, 17.1, 17.7, 18.4 และ 17.3 หากจำแนกตามระดับชั้นพบว่า จำนวนร้อยละของนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาคือ 28.4, 29.3, 30.0, 34.8 และ 30.90 ตามลำดับ, จำนวนร้อยละของนักเรียนระดับประถมศึกษาคือ 16.2, 17.4, 18.0, 20.4 และ 18.2, จำนวนร้อยละของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาต้นต้นคือ 9.3, 11.5, 12.4, 10.2 และ 12.6 ตามลำดับ, จำนวนร้อยละของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายคือ 5.4, 10.5, 11.0, 12.33 และ 7.9 ตามลำดับ ประกอบกับบทบัญญัติของกฎหมายได้เอื้อต่อการให้เอกชนมาลงทุนด้านการศึกษา โดยให้ความเป็นอิสระด้านการบริหารจัดการ และรัฐต้องให้การสนับสนุนด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษี และสิทธิประโยชน์อื่นที่เป็นประโยชน์ทางการศึกษา แก่สถานศึกษาเอกชนตามความเหมาะสมรวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนความเป็นสถาบันด้านวิชาการให้สถานศึกษาเอกชนมีมาตรฐานและสามารถพึ่งตนเองได้ (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา, 2548, หน้า 9)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น ในปัจจุบันมีเครื่องมือที่ใช้ในการเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร ซึ่งที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายหลังจากบริษัท Xerox ใช้เป็นเครื่องมือในการปรับปรุงคุณภาพของสินค้า จนประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัย ในแวดวงการศึกษาเริ่มมีการดำเนินการบ้างแต่ยังไม่แพร่หลาย ได้แก่ โครงการศึกษาวิธีการปฏิบัติที่เป็นเลิศ ด้วยวิธีเทียบเคียงสมรรถนะ ของสถานศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่จัดทำโดยสถาบันพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาร่วมกับสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ และมีสถานศึกษาต่างๆ ทั่วประเทศเข้าร่วมโครงการจำนวน 31 แห่ง ซึ่งเป็นการกระทำอย่างเปิดเผยและเป็นระบบโดยเริ่มจากให้แต่ละสถานศึกษาสำรวจความพร้อมในด้านต่างๆ ได้แก่ ความมุ่งมั่นจริงจังของผู้บริหารระดับสูง การให้การสนับสนุนในการให้การฝึกอบรมจากบุคลากรที่เกี่ยวข้อง การสร้างความพร้อมของทีมงาน

การสร้างความเข้าใจและการปฏิบัติตามจรรยาบรรณตลอดจนการประชาสัมพันธ์ภายในองค์กรสร้างความรู้สึกร่วมกันของการมีส่วนร่วม และเน้นถึงประโยชน์ที่โรงเรียน ครู และนักเรียนจะได้รับ แล้วจัดกิจกรรมเชิงปฏิบัติการให้ความรู้แก่สถานศึกษาที่เข้าร่วมโครงการจำนวน 7 ครั้ง ครั้งที่ 5 และครั้งที่ 6 เป็นการศึกษาดูงาน จำนวน 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนราชวินิตบางแก้วจังหวัดสมุทรปราการ โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพฯ และโรงเรียนปัญญากวีวัฒน์ กรุงเทพฯ หลังจากนั้นแต่ละโรงเรียนจัดทำรายงานสรุป Best Practices ที่ได้จากการ Site visit นำแนวทางการเทียบเคียงสมรรถนะมาปรับใช้ พร้อมทั้งจัดทำแผนพัฒนาสถานศึกษาของตนเพื่อยกระดับสถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศ ครั้งที่ 7 เป็นการนำเสนอต่อที่ประชุมปฏิบัติการ ผลการศึกษาพบว่า สถานศึกษาที่เข้าร่วมโครงการได้พัฒนาศักยภาพ/ขีดความสามารถที่แท้จริงของตนในการบริหารจัดการตามเกณฑ์การพัฒนาคุณภาพการบริหาร จัดการภาครัฐ Public Sector Management Quality Award (PMQA) มีความรู้ความเข้าใจในวิธีการทำ Benchmarking ไปใช้ขยายผลเพื่อเพิ่มพูนศักยภาพของสถานศึกษาให้สูงขึ้นตลอดจนสามารถสร้างเครือข่ายในการแลกเปลี่ยนวิธีปฏิบัติที่เป็นเลิศของกระบวนการกับโรงเรียนอื่นๆ

นอกจากนั้น จากการศึกษาการบริหารงานในสถานศึกษาเอกชนพบว่า การพัฒนาสถานศึกษาให้มีความเจริญก้าวหน้ามีหลายวิธี และหากจะมองในแง่การพัฒนาอย่างยั่งยืนแล้ว รูปแบบการบริหารความเป็นสถาบันด้านวิชาการยุคใหม่ โดยการใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร น่าจะเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะสามารถช่วยพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษาได้อย่างก้าวกระโดด และเกิดนวัตกรรมใหม่ๆ ทางด้านการบริหารจัดการได้อย่างต่อเนื่อง เพราะการเทียบเคียงสมรรถนะองค์กรเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้สถานศึกษาเอกชนมีความเป็นสถาบันที่มีประสิทธิภาพ มากขึ้น การเทียบเคียงองค์กร เป็นวิธีการค้นหาการปฏิบัติงานที่ดีที่สุดโดยการเปรียบเทียบ วัตถุประสงค์และประเมินผลการปฏิบัติงานหน่วยงานของตนกับหน่วยงานอื่นที่ได้รับการยอมรับกันว่า มีความเป็นเลิศ แล้วนำมาปรับปรุงพัฒนา

ให้ดียิ่งขึ้น สามารถเพิ่มผลผลิตให้กับองค์กร และยกระดับโรงเรียนสู่มาตรฐานสากลได้ ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะผู้ช่วยผู้บริหารสถานศึกษาเอกชนจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร เพื่อช่วยให้ผู้บริหาร และคณะกรรมการสถานศึกษารวมถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีความเข้าใจตรงกันอย่างชัดเจนในการปฏิบัติงาน ทั้งยังเป็นการร่วมมือในการพัฒนาสถานศึกษาของตน เพื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนอื่นๆ อีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นตัวอย่างและเป็นแนวทางในการพัฒนาการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปสู่ความเป็นสถาบันที่สมบูรณ์แบบของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชน

คำถามการวิจัย

1. ความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร มีลักษณะเป็นอย่างไร
2. รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร มีลักษณะเป็นอย่างไร
3. ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร มีลักษณะเป็นอย่างไร

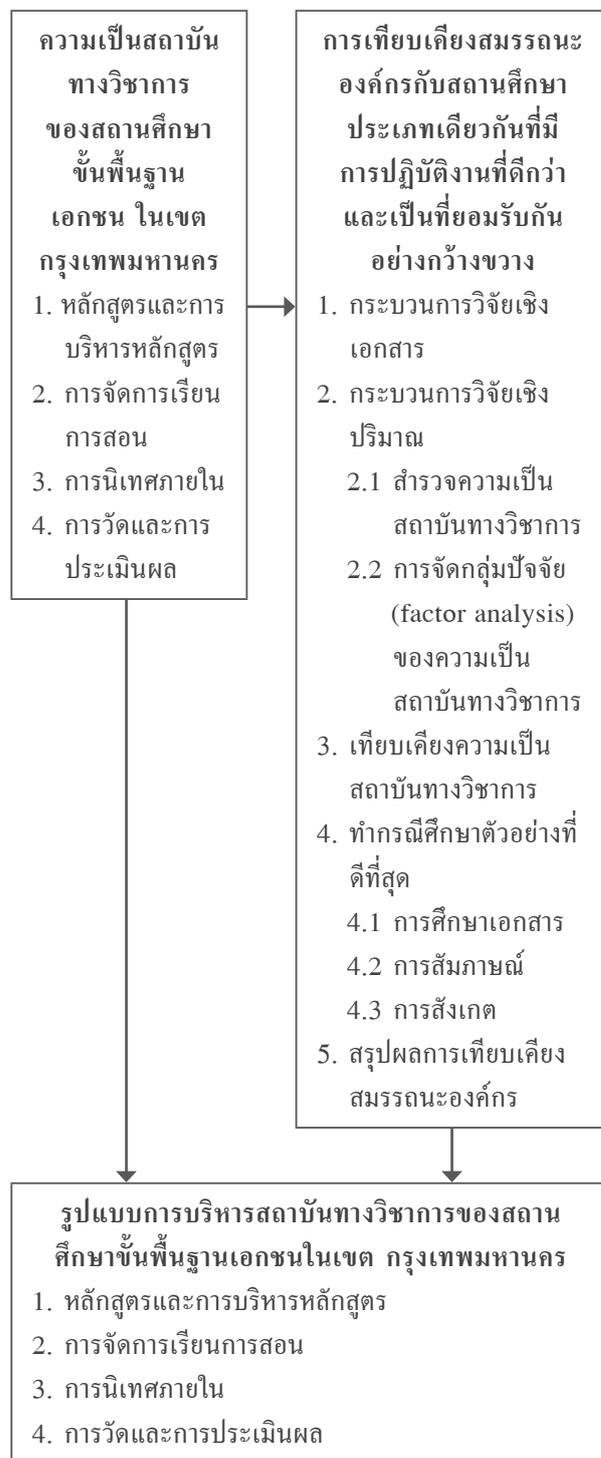
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

3. เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดการวิจัย

รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กรโดยประยุกต์ใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กรของ Tucker (1996) ใน 5 ขั้นตอน ได้แก่ (1) กระบวนการวิจัยเชิงเอกสาร ความเป็นสถาบันทางวิชาการ (2) กระบวนการวิจัยเชิงปริมาณความเป็นสถาบันทางวิชาการ ได้แก่ สำรวจความเป็นสถาบันทางวิชาการ การจัดกลุ่มปัจจัย (factor analysis) ของความเป็นสถาบันทางวิชาการ (3) เทียบเคียงความเป็นสถาบันทางวิชาการ (4) ทำกรณีศึกษาตัวอย่างที่ดีที่สุด ได้แก่ การศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์ การสังเกต (5) สรุปผลการเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร ประกอบด้วย (1) หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร (2) การจัดการเรียนการสอน (3) การนิเทศภายใน (4) การวัดและการประเมินผล มีรายละเอียดดังภาพ

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร ครั้งนี้ ยึดโรงเรียนเป็นศูนย์กลางในการตัดสินใจ การมีส่วนร่วม การกระจายอำนาจ และความรับผิดชอบ

ตรวจสอบได้ ซึ่งในการบริหารงานให้ประสบความสำเร็จนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาซึ่งเป็นผู้นำและเป็นผู้ประสานความร่วมมือจากทุกฝ่ายในการปฏิบัติงาน ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษาให้บรรลุผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เพื่อสร้างให้เกิดความเป็นสถาบันด้านวิชาการ ดังเช่นแนวคิดของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2545, หน้า 111) อุทัย บุญประเสริฐ (2546, หน้า 35) ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546, หน้า 2) ที่กล่าวถึง ขอบข่ายของเนื้อหาและหลักการที่สร้างให้เกิดความเป็นสถาบันด้านวิชาการให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ ซึ่งขอบข่ายความเป็นสถาบันด้านวิชาการดังกล่าวประกอบด้วย (1) หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร (2) การจัดการเรียนการสอน (3) การนิเทศภายใน (4) การวัดและการประเมินผล มีขั้นตอนการวิจัยดังนี้

1. ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร

2. ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร

3. ขั้นตอนที่ 3 ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

กิจกรรมการวิจัย

1. ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร (ตอบวัตถุประสงค์ข้อ 1) มีกิจกรรมการวิจัยดังนี้

1.1 กิจกรรมการวิจัยเชิงเอกสาร โดยการศึกษานวนคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวกับความเป็นสถาบันทางวิชาการ

1.2 กิจกรรมการวิจัยเชิงปริมาณ โดยการสร้างแบบสอบถามและสำรวจความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

1.3 กิจกรรมการวิจัยเชิงปริมาณ โดยการ

จัดกลุ่มปัจจัย (factor analysis) ความเป็นสถาบันทางวิชาการ จากข้อมูลความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ในกิจกรรมที่ 1.2 เพื่อนำไปเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร

1.4 กิจกรรมการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการศึกษเอกสาร การสัมภาษณ์ และการสังเกตความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

1.5 ผู้วิจัยสรุป และนำเสนอผลการศึกษา

2. ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร (ตอบวัตถุประสงค์ข้อ 2) มีกิจกรรมการวิจัย ดังนี้

2.1 จัดทำร่างรูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

2.2 นำร่างรูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่จัดทำขึ้นไปประชุมสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เพื่อหาฉันทามติของรูปแบบฯ

2.3 ผู้วิจัยสรุปและนำเสนอผลการพัฒนารูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

2.4 จัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

3. ขั้นตอนที่ 3 ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร (ตอบวัตถุประสงค์ข้อ 3) มีกิจกรรมการวิจัย ดังนี้

3.1 นำรูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร และคู่มือการใช้รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ที่จัดทำขึ้นไปประชุมสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) กับผู้บริหารสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อหาฉันทามติของรูปแบบฯ

3.2 ผู้วิจัยสรุป และนำเสนอผลการศึกษา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 745 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาชั้นพื้นฐานในเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 253 คน ซึ่งได้มาจากการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Krejcie and Morgan (1970, p. 608) และสุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย
3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร ได้แก่ สถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชน จำนวน 3 โรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยวิธีเลือกแบบเจาะจงกับโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ ที่มีภารกิจในการบริหารการศึกษาจำนวนมากในระดับเดียวกัน และเป็นโรงเรียนที่ผ่านการประเมินของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) รอบที่ 2 ได้แก่ โรงเรียนอัสสัมชัญบางรัก โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี และโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย (1) แบบสอบถาม เพื่อศึกษาสภาพความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ฉบับใช้สอบถามผู้บริหารโรงเรียนจำนวน 253 โรงเรียน (2) แบบตรวจสอบรายการสมรรถนะองค์กรและแบบสัมภาษณ์เชิงลึก สำหรับการสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนที่เลือกแบบเจาะจงจำนวน 3 โรงเรียน (3) แนวทางเพื่อการสนทนากลุ่ม ใช้ในขั้นตอนการพัฒนาแบบการบริหารความเป็นสถาบันด้านวิชาการ กับผู้ทรงคุณวุฒิด้านการศึกษานาน 10 ท่าน (4) แบบสอบถามความคิดเห็น

ของผู้บริหาร สำหรับตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอความร่วมมือจากผู้บริหารสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อตอบแบบสอบถามและส่งกลับทางไปรษณีย์ การสัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษา การสนทนากลุ่มกับผู้ทรงคุณวุฒิ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาด้วยสถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยวิธี Principal-Component Analysis (PC)

ผลการวิจัย

1. ความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้เทียบเคียงสมรรถนะองค์กร ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตรสามารถกำหนดประเด็นสำคัญได้ คือ การมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง (participation) และยึดผลการพัฒนาผู้เรียนเป็นที่ตั้ง (ability) ด้านการจัดการเรียนการสอนสามารถกำหนดประเด็นสำคัญได้ คือ งบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ (money and material) ทีมงานบริหารเพื่อความเป็นสถาบันทางวิชาการ (team) และการสร้างสรรค์องค์ความรู้ใหม่ๆ ในทางวิชาการ (creativity) ด้านการนิเทศภายในสามารถกำหนดประเด็นสำคัญได้ คือ มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ (attitude) มีความรับผิดชอบในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน (responsibility) ด้านการวัด และการประเมินผลสามารถกำหนดประเด็นสำคัญได้ คือ พัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้ได้ตามเป้าประสงค์ของการปฏิรูปการศึกษา ในทศวรรษที่สอง (goal) การแสวงหาข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์สูงสุด (information)

2. ได้รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

แบบ PRAGMATIC ซึ่งครอบคลุมความเป็นสถาบัน
ด้านวิชาการทั้ง 4 ด้าน คือ (1) หลักสูตรและการบริหาร
หลักสูตร (2) การนิเทศภายใน (3) การจัดการเรียนการสอน
(4) การวัดและการประเมินผล

3. รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของ
สถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร
แบบ PRAGMATIC และคู่มือการใช้รูปแบบการบริหาร
สถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขต
กรุงเทพมหานคร มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในภาพรวม
อยู่ในระดับดี และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความ
เหมาะสมในการนำไปใช้อยู่ในระดับดี 3 ด้าน โดยด้านเกิดผล
สำเร็จตามเป้าหมายเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมาด้านสร้าง
การมีส่วนร่วม และด้านถูกต้องตามระเบียบ ส่วนด้าน
มีประสิทธิภาพเชิงกระบวนการ อยู่ในระดับค่อนข้างดี
ตามลำดับ

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยที่ได้จากการพัฒนารูปแบบการบริหาร
สถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขต
กรุงเทพมหานคร โดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร
ครั้งนี้ มีประเด็นที่น่าสนใจที่จะหยิบยกมาอภิปรายผล คือ
ระดับความสำคัญของความเป็นสถาบันทางวิชาการของ
สถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร
ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน
พบว่า มีระดับความสำคัญอยู่ในระดับมาก ทุกด้าน โดยด้าน
หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร เป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมา
ด้านนิเทศภายใน ด้านการจัดการเรียนการสอน และ
ด้านการวัดและการประเมินผล ตามลำดับ แต่ระดับของ
ความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
เอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับ
ปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีระดับ
ความเป็นสถาบันทางวิชาการตามความเป็นจริงอยู่ในระดับ
มาก 1 ด้าน คือ ด้านการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้
อยู่ในระดับปานกลาง โดยสามารถเรียงลำดับของความเป็น
สถาบันทางวิชาการได้ คือ ด้านการจัดการเรียนการสอน

ด้านการวัดและการประเมินผล ด้านการนิเทศภายใน และ
ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ตามลำดับ ซึ่งพบ
ประเด็นที่น่าสนใจคือ จากปกติในการบริหารสถาบันทาง
วิชาการในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น จะมีลำดับขั้นตอน
ในการบริหารสถาบันทางวิชาการเรียงตามลำดับขั้นตอนคือ
(1) หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร (2) การจัดการเรียน
การสอน (3) การนิเทศภายใน (4) การวัดและการประเมินผล
ตามลำดับ แต่ในทางปฏิบัติจริงนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาขั้น
พื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครกลับให้ลำดับความ
สำคัญของการนิเทศภายใน การจัดการเรียนการสอน และ
การวัดและการประเมินผล ผลการวิจัยอาจสะท้อนให้เห็นถึง
ข้อแตกต่างในทางหลักการของการบริหารสถาบันทาง
วิชาการกับการปฏิบัติจริง ซึ่งเมื่อตรวจสอบผลการวิจัย
ที่กล่าวถึงระดับความเป็นสถาบันทางวิชาการตามความ
เป็นจริงของการบริหารความเป็นสถาบันทางวิชาการ
ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางและเมื่อพิจารณาเป็น
รายด้าน พบว่า มีระดับความเป็นสถาบันทางวิชาการตาม
ความเป็นจริงอยู่ในระดับมาก 1 ด้าน คือ ด้านการจัด
การเรียนการสอน นอกจากนี้ อยู่ในระดับปานกลาง โดย
สามารถเรียงลำดับของความเป็นสถาบันทางวิชาการได้
คือ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและการ
ประเมินผล ด้านการนิเทศภายใน และด้านหลักสูตรและ
การบริหารหลักสูตร ตามลำดับ โดยผลการวิจัยที่แสดง
ความเป็นสถาบันทางวิชาการของการปฏิบัติจริงจะเป็นการ
ย้ำให้เห็นถึงแนวทางที่ผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
เอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ใช้ในการบริหารสถาบัน
ทางวิชาการ กล่าวคือ ผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
เอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จะใช้แนวทางในการจัดการ
ศึกษาที่เริ่มต้นจากการตั้งเป้าหมายปลายทางที่ต้องการ
บรรลุผลในการจัดการเรียนการสอน (goal setting) ผ่านทาง
กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ใช้แผนการจัดการกิจกรรม
การเรียนรู้แบบย้อนกลับ (backward design) ซึ่งมีตัวชี้วัด
ความสำเร็จของการดำเนินการ หรือที่เรียกว่าตัวควบคุม
การดำเนินงานที่ชัดเจน ได้แก่ การวางแผน หรือการวางระบบ
ในการนิเทศการศึกษาภายในโรงเรียนของบุคลากรทาง

การศึกษา เพื่อตรวจสอบผลสะท้อนกลับแบบครบวงจร (feedback 360 องศา) ว่าการจัดการเรียนการสอนที่กำลังดำเนินอยู่ในปัจจุบัน สอดคล้องกับแนวทางในการบริหารสถาบันทางวิชาการหรือไม่ ซึ่งถ้าการดำเนินการดังกล่าวถูกต้อง และไม่ผิดเพี้ยน ผู้เรียนในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จะได้รับการพัฒนาสูงสุดอย่างเต็มตามศักยภาพ สอดคล้องกับสมยศ นาวีการ (2551, หน้า 294) ที่กล่าวถึงคือ การบริหารโดยมุ่งผลงาน (management by results) ว่าเป็นการบริหารที่ช่วยให้ทุกคนเข้าใจขอบเขต หน้าที่ความรับผิดชอบได้ดียิ่งขึ้น ช่วยให้มีการติดต่อระหว่างผู้บังคับบัญชา และผู้ใต้บังคับบัญชามากขึ้น เพราะได้มีการปรึกษาหารือร่วมกันเกี่ยวกับการกำหนดวัตถุประสงค์ แผนปฏิบัติงานรวมถึงความก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน ผลงานถูกควบคุมด้วยมาตรฐาน การปฏิบัติงาน การประเมินผล การปฏิบัติงานมีหลักเกณฑ์เชื่อถือได้ ช่วยพัฒนาให้ทุกคนสามารถทำงานเต็มความสามารถยิ่งขึ้น ช่วยให้เป้าหมายหลักขององค์กร และวัตถุประสงค์ของหน่วยงานย่อยเชื่อมโยงประสานกันดีขึ้น และช่วยให้หัวหน้ารู้ข่าวความเคลื่อนไหวของการทำงานในระดับล่างได้เป็นอย่างดี และสอดคล้องกับความเป็นสถาบันทางวิชาการที่ประกอบไปด้วยการมีลักษณะเป็นหน่วยทางสังคม (social entities) การมีเป้าหมายที่ชัดเจน (goal directed) การมีระบบโครงสร้างของกิจกรรมที่แบ่งแยกอย่างรอบคอบและชัดเจน (deliberately structured activity system) การมีลักษณะของขอบเขตที่สามารถถูกดูซึม และเชื่อมโยงกันได้ (permeable boundary) และการมีความผูกพันที่ต่อเนื่อง (continuing bond)

นอกจากนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้ ยังเป็นการชี้แจงแนวทางของการจัดการศึกษาสมัยเก่าที่มุ่งให้ความสำคัญกับระบบของการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากเกินไป ซึ่งจัดว่าเป็นการประเมินในมิติเดียว แต่ในทางปฏิบัติ การประเมินผลทางการศึกษาควรมุ่งเน้นที่การประเมินในเชิงกระบวนการจัดการเรียนการสอน หรือในเชิงของกระบวนการบริหารสถาบันทางวิชาการ ด้วยเครื่อง

มือที่เรียกว่าการนิเทศภายใน เพื่อควบคุมการปฏิบัติการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผล (ประเทือง สังข์นาค, 2549, หน้า 11) ด้วยเครื่องมือที่เรียกว่าการวัดและการประเมินผล สอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงความสัมพันธ์ในครั้งนี้ ที่พบความสัมพันธ์กันระหว่างระดับความสำคัญของความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมกับ ระดับความเป็นสถาบันทางวิชาการตามความเป็นจริง ในภาพรวม และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับความสำคัญของความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการนิเทศภายในมีความสัมพันธ์กับระดับความเป็นสถาบันทางวิชาการตามความเป็นจริง ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการนิเทศภายใน ตามลำดับ แต่ไม่พบความสัมพันธ์กันระหว่างระดับความสำคัญของความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ในปัจจุบัน ด้านการวัดและการประเมินผลกับระดับความเป็นสถาบันทางวิชาการตามความเป็นจริง ด้านการวัดและการประเมินผล เนื่องจากทางผู้บริหารสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ให้ความสำคัญกับด้านการวัดและการประเมินผล เป็นเพียงเครื่องมือในการประเมินผลปลายทางเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ กมล ภูประเสริฐ (2548, หน้า 6) ที่ว่าการบริหารงานวิชาการ ในสถานศึกษาเป็นการบริหารงานที่เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษา อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของภารกิจของสถานศึกษาในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพการศึกษา อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของภารกิจของสถานศึกษา ในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่คาดหวัง นั้นประกอบด้วยงานหลายๆ ด้าน ซึ่งได้แก่ งานเกี่ยวกับหลักสูตรซึ่งตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ประกอบกับแนวคิดในการปฏิรูปการศึกษา สถานศึกษาจะต้องนำหลักสูตรแกนกลางมาจัดทำเป็นหลักสูตรสถานศึกษาให้

สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางและพัฒนาในส่วนของความเป็นท้องถิ่นให้ปรากฏอยู่ในหลักสูตรของสถานศึกษาด้วย นอกจากนี้งานที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทางกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเน้นผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความสำคัญ ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติจริงเพื่อให้เกิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองในขณะเดียวกันกระบวนการวัดประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนสถานศึกษาจะต้องใช้วิธีการวัดประเมินผลที่หลากหลายตามสภาพจริงมากยิ่งขึ้น โดยจะเห็นได้ว่าการวัดผลและการประเมินผลเป็นเพียงกระบวนการในการตรวจสอบผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนเท่านั้นและยังสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของ วิจิต บุญเลิศ (2546) ที่พบแนวทางการพัฒนาการบริหารงานวิชาการโรงเรียนที่มีความสำคัญ 5 อันดับแรกคือ (1) การจัดทำแผน/โครงการด้านวิชาการประจำปี (2) การร่วมกันวางแผนการใช้หลักสูตรภายในโรงเรียน (3) การสนับสนุนครูศึกษาหาความรู้ อบรมและศึกษาดูงาน (4) การสนับสนุนงบประมาณด้านวัสดุอย่างเพียงพอ (5) การร่วมมือกันวางแผนการจัดการเรียนการสอนภายในโรงเรียน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

1. ควรนำรูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร แบบ PRAGMATIC ไปทดลองใช้จริง เพื่อให้ทราบผลการบริหารสถาบันทางวิชาการ ว่าสามารถเป็นไปได้ว่ามีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลหรือไม่

2. ควรนำรูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร แบบ PRAGMATIC ไปกำหนดนโยบายการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาสูงสุด

3. ควรมีการนำรูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร แบบ PRAGMATIC ไปใช้ประกอบการพิจารณา

รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการในแต่ละสถานศึกษา เพื่อให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียนได้ต่อไป

4. ควรนำรูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร แบบ PRAGMATIC เสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เพื่อนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการวางกรอบนโยบาย และการจัดทำนโยบายทางการจัดการศึกษาในภาพรวมต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการจัดหา หรือจัดทำตัวชี้วัดคุณภาพของผู้เรียนที่เป็นมาตรฐานที่เกิดจากการใช้รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร แบบ PRAGMATIC ที่สามารถใช้ได้กับทุกสถานศึกษา เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของการบริหารสถาบันทางวิชาการแบบเก่ากับ การบริหารสถาบันทางวิชาการแบบ PRAGMATIC ได้ต่อไป

2. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาทักษะในการทำงาน ความรู้ และเจตคติต่อการทำงานของบุคลากรทางการศึกษา ระหว่าง และหลังการใช้รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร แบบ PRAGMATIC

3. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมว่ารูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร แบบ PRAGMATIC ส่งผลต่อการกำหนดมาตรฐานในการจัดการศึกษาด้านอื่นๆ ได้หรือไม่ เช่น ด้านผู้เรียน และด้านผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการจัดการศึกษาของสถานศึกษา

4. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรนำการเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร ไปประยุกต์ใช้ในการกำหนดนโยบายการบริหารสถานศึกษา เพื่อให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดในการจัดการศึกษาของประเทศได้ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กมล ภูประเสริฐ. (2548). *การบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: ทิพย์พับบริเคชั่น.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *คู่มือการบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่เป็นนิติบุคคล*. กรุงเทพฯ: ลาดพร้าว.
- จินตนา จันทร์เจริญ. (2553). *การพัฒนารูปแบบการบริหารงานการศึกษามุ่งคุณภาพทั้ง องค์การสำหรับโรงเรียน เอกชนด้วยการเทียบเคียงสมรรถนะ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษาบัณฑิต วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬา เทียนไทย. (2551). *การจัดการมุมมองของนักบริหาร*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แมครอ-ฮิล.
- ชนิสรา ศิลาณกิจ. (2550). *หลักการบริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย รามคำแหง.
- ถาวร ศรีเกตุ. (2551). *การศึกษการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเอกชนสังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษา เพชรบุรี เขต 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตสาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีระ รุญเจริญ. (2550). *ความเป็นมืออาชีพในการจัดและบริหารการศึกษายุคปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.
- ประเทือง สังข์นาค. (2549). *การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารวิทยาลัยเทคนิคนครนายก*. สารนิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). *การบริหารงานวิชาการ*. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพฯ.
- วิจิต บุญเลิศ. (2546). *ปัญหาการบริหารงานวิชาการระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษา จังหวัดอุดรธานี*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมคิด บางโม. (2553). *องค์การและการจัดการ (พิมพ์ครั้งที่ 5)*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดีการพิมพ์.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2548). *สมรรถนะการศึกษาไทยในเวทีสากล พ.ศ.2549*. กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2545). *คู่มือดำเนินการพัฒนาบุคลากรเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งสายงาน ผู้บริหารในสถานศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2544). *การจัดองค์กรและการบริหารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ คุรุสภาลาดพร้าว.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2546). *หลักสูตรและการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เอสดีเพรส.
- Tucker, S. (1996). *Benchmarking a guide for education*. California: Corwin Press.